

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 9 marca 2016 roku

Powódka A. G. dnia 4 października 2011r. (data złożenia pisma w placówce pocztowej) złożyła pozew przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zasądzenie kwoty 50.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną w wypadku z dnia 4 lipca 2010r. krzywdę wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 września 2010r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kwoty 2.917,30 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kosztów dojazdu do placówek medycznych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej względem powódki na przyszłość za skutki wypadku z dnia 4 lipca 2010r. Nadto powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów sądowych w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 4 lipca 2010r. w miejscowości S. przy posesji nr (...) uległa wypadkowi, którego sprawcą był M. J.. Kierujący pojazdem marki O. (...) w wyniku niezachowania szczególnej ostrożności podczas pokonywania łuku drogi stracił panowanie nad samochodem, zjechał na pobocze drogi, uderzył w budynek i wywrócił się na dach. W wypadku ciężko ranna została powódka, u której rozpoznano rozległe uszkodzenie tkanek miękkich przedramienia prawego, uszkodzenie prostowników palców III, IV, V i prostownika łokciowego nadgarstka, zwichnięcie szeregu bliższego i dalszego kości nadgarstka i złamania kości trójgraniastej. Powódka została niezwłocznie poddana leczeniu operacyjnemu polegającemu na chirurgicznym oczyszczeniu ran, założeniu szwu ścięgien prostowników i ścięgna prostownika nadgarstka łokciowego, a następnie stabilizacji zwichnięcia nadgarstka drutem K. Podczas pobytu w Szpitalu w P. powódce podawane były silne leki uśmierzające ból. Zgodnie z zaleceniami powódka zgłosiła się do Kliniki (...) we W. na oddział (...) Plastycznej, gdzie przeprowadzono u niej zabieg odcięcia szypuły płata. Powódka wielokrotnie stawiała się do kontroli, otrzymała również skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne. W dniu 21 stycznia 2011r. (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w D. orzekł o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności powódki. Pomimo wielokrotnych operacji badanie TK wykazało sklerotyzację i częściową fragmentaryzację kości księżycowatej o charakterze martwicy aseptycznej. Poza tym kości nadgarstka ujawniły cechy zaniku kostnego, a kość trójgraniasta jest zniekształcona. W związku z prowadzonym przez stronę pozwaną postępowaniem likwidacyjnym powódka stawiała się na komisji medycznej, która ustaliła, że na skutek wypadku z dnia 4 lipca 2010r. powódka doznała 33% uszczerbku na zdrowiu. Do dnia dzisiejszego powódka dotkliwie odczuwa negatywne skutki wypadku w postaci niepełnosprawności prawej ręki, konieczności nauczania posługiwania się w życiu codziennym lewą ręką, braku koncentracji oraz utrzymujące się dolegliwości bólowe ręki. Ponadto powódka w wyniku zdarzenia doznała urazu psychicznego objawiającego się lękiem przed jazdą samochodem, bezsennymi nocami, ogólną drażliwością oraz obniżeniem samopoczucia. Wypadek spowodował również negatywne skutki w planach na przyszłość, jakie miała powódka. Doznany uraz spowodował wykluczenie powódki na stałe z gry w piłkę ręczną, którą to dyscyplinę uprawiała odkąd ukończyła 10 rok życia. Powódka jeździła na zawody sportowe, w których jej drużyna często zajmowała wysokie miejsca. W związku z uczęszczaniem do szkoły wojskowej powódka swoje plany zawodowe wiązała z pełnieniem służby zawodowej, jednakże w związku z tym, że charakter tej pracy wymaga pełnej sprawności fizycznej, ruchowej i psychicznej, powódka ma świadomość, że nie będzie mogła wykonywać zawodu żołnierza. Przed wypadkiem powódka uprawiała też inne sporty, tymczasem obecnie musi prowadzić oszczędny tryb życia, a doznane obrażenia uniemożliwiają jej już całkowicie i bezpowrotnie powrót do sprawności fizycznej sprzed zdarzenia. Do chwili obecnej wskutek przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwana wypłaciła powódce łącznie kwotę w wysokości 34.550 zł tytułem zadośćuczynienia. W ocenie powódki kwota ta w dalszym ciągu jest niewystarczająca. Powódka w dniu wniesienia pozwu miała 18 lat i mimo młodego wieku przeszła liczne poważne i bolesne zabiegi operacyjne. W dalszym ciągu powódka korzysta z pomocy rodziców przy licznych pracach domowych, czy prostych czynnościach. Powódka zmuszona jest prowadzić oszczędny tryb życia. Nie może nosić ciężkich rzeczy, czy wykonywać prostych czynności życia codziennego, tj. pościelenie łóżka, czy posprzątanie swojego pokoju. Na skutek depresji i żalu do otoczenia powódka unika znajomych i rodziny.

(Pozew k. 1-20)

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. w złożonej w dniu 16 stycznia 2012 roku odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż kwestionuje swoją odpowiedzialność co do wysokości roszczenia. W toku likwidacji szkody strona pozwana przyznała powódce zadośćuczynienie w kwocie 40.000 zł, a także odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów leczenia, kosztów dojazdu i kosztów opieki osób trzecich. Wskazana wyżej kwota została pomniejszona o 15% z uwagi na przyczynienie się powódki do zaistniałej kolizji. Zgodnie z dokumentacją zgromadzoną w sprawie, od pasażerów pojazdu marki O. (...), którzy byli na miejscu zdarzenia czuć było alkohol, natomiast powódka w chwili zdarzenia nie miała zapiętych pasów bezpieczeństwa.

Wysokość należnego świadczenia została ustalona na podstawie opinii medycznej sporządzonej na zlecenie pozwanego w oparciu o zgromadzoną dokumentację medyczną, w której lekarz analizujący obrażenia ciała ustalił u powódki uszczerbek zdrowia na poziomie 33%.

Strona pozwana wskazała, że nie neguje tego, że powódka doznała poważnych obrażeń ciała, jednakże pozwany zaznacza, że doznane obrażenia i związane z nimi dolegliwości, ból, cierpienia oraz okres leczenia zostały skompensowane przez pozwanego przyznaną kwotą 40.000 zł. Zdaniem pozwanego powódka nie wskazała żadnych okoliczności, które uzasadniałyby jej roszczenie, a przede wszystkim dowodziłyby, iż świadczenie wypłacone przez pozwanego jest nieadekwatne do rozmiaru cierpień związanego z odniesionymi obrażeniami ciała, natomiast żądana przez nią kwota jest odpowiednia.

Powódka doznała obrażeń, które zostały prawidłowo rozpoznane i oszacowane przez pozwanego. Jakkolwiek odniesione przez powódkę obrażenia ciała były urazami bolesnymi, powodującymi znaczne dolegliwości i wymagającymi długotrwałego leczenia, to jednak były to urazy stosunkowo niewielkie – nie stwarzające bezpośredniego zagrożenia dla życia, nie powodujące trwałego kalectwa, dające się wyleczyć w takim zakresie, aby powódka mogła wrócić do normalnego życia osobistego, a także by mogła prowadzić aktywne życie zawodowe.

Ponadto pozwany zakwestionował zasadność zwrotu kosztów leczenia oraz dojazdów do placówek medycznych, bowiem jak wskazał, na etapie postępowania likwidacyjnego przedmiotowe koszty były powódce zwracane na podstawie przedkładanych przez nią rachunków i faktur.

W zakresie żądania powódki dotyczącego żądania ustalenia odpowiedzialności na przyszłość, pozwany podniósł, iż powódka nie przytoczyła faktów dających podstawę do ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość. Samo bowiem stwierdzenie faktu, iż powódka odniosła obrażenia ciała nie stanowi o możliwości powstania w przyszłości dalszych skutków przedmiotowego wypadku. Ponadto, z materiału zebranego w sprawie nie wynika, jakoby rokowania na przyszłość związane ze stanem zdrowia powódki były niekorzystne.

(Odpowiedź na pozew k. 92-98)

Na rozprawach w dniu 6 lutego 2012r., 21 listopada 2013r., 19 listopada 2015r. strony podtrzymały dotychczasowe stanowisko. Na rozprawie w dniu 3 marca 2016r. pełnomocnik powódki w zakresie roszczenia o odszkodowanie cofnął pozew w zakresie żądania zasądzenia kwoty 432,96 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia.

(Protokoły z rozpraw: k. 121, k. 212-217, k. 377-381, k. 405-406)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 4 lipca 2010r. w miejscowości S., przy posesji nr (...) powódka A. G. uległa wypadkowi komunikacyjnemu. Kierujący pojazdem O. (...), którym podróżowała powódka, w wyniku niezachowania szczególnej ostrożności stracił panowanie nad samochodem, podczas pokonywania łuku drogi zjechał na pobocze drogi, uderzył w budynek i

wywrócił się na dach. Bezpośrednio po wypadku powódka została przewieziona do szpitala w P., gdzie została hospitalizowana.

(okoliczność bezsporna)

W wyniku wypadku powódka doznała rozległego uszkodzenia tkanek miękkich przedramienia prawego, uszkodzenia prostowników palców III, IV i V i ścięgna prostownika łokciowego nadgarstka, zwichnięcia kości nadgarstka prawego oraz złamania kości trójgraniastej prawej.

Zgodnie z zaleceniami w dniu 18 sierpnia 2010r. powódka A. G. zgłosiła się do Kliniki (...) we W. na Oddział (...) Plastycznej (...) Centrum Medycznego w P.. U powódki zastosowano leczenie operacyjne polegające na odcięciu szypuły płata. Zaleceniem lekarza prowadzącego powódka m.in. została objęta stałą opieką poradni specjalistycznej oraz kontrolą w (...).

Zaleceniem lekarza prowadzącego w (...) Centrum Medycznym w P. Gabinetu Poradni (...) Urazowo – Ortopedycznej powódka wymagała intensywnej i długotrwałej rehabilitacji, w związku z czym skierowana została na zabiegi fizjoterapeutyczne. Zgodnie z wytycznymi dotyczącymi dalszego leczenia w poradni specjalistycznej powódka wymagała dalszego leczenia w poradni specjalistycznej.

Biegły z zakresu chirurgii w związku z doznanymi przez powódkę obrażeniami stwierdził znaczny stopień ograniczenie ruchów rotacji w stawie nadgarstka ręki prawej, zgięcie grzbietowe i dłoniowe było prawidłowe, deformację obrysów ręki prawej, chwytność palców i zestawienia prawidłowe, siłę mięśniową ręki prawej osłabioną oraz blizny pourazowe i pooperacyjne ręki prawej, pachwiny prawej i uda prawego. Występujące u powódki obrażenia pozwoliły na stwierdzenie u niej trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 29%, przy czym 20% trwały uszczerbek dotyczył prawej ręki, zaś powstałe blizny spowodowały stwierdzenie wystąpienia u powódki 9% uszczerbku na zdrowiu.

Badanie powódki pod kątem ortopedycznym wykazało u niej stan po urazie prawego stawu nadgarstkowego z uszkodzeniem prostowników palców III, IV i V, uszkodzenia ścięgna prostownika łokciowego nadgarstka, zwichnięcia szeregu bliższego kości nadgarstka. Rozpoznano u powódki stan po złamaniu kości trójgraniastej, pourazową martwicę aseptyczną kości księżycowatej z jej pofragmentowaniem, utrwalony przykurcz w stawie promieniowo nadgarstkowym, zmiany zwyrodnieniowe stawu promieniowo nadgarstkowego, stan po leczeniu operacyjnym za pomocą płata uszypułowanego ubytków tkanek miękkich w okolicy nadgarstka z bliznami okolicy pachwiny prawej, stan po osteotomii korekcyjnej kości promieniowej prawej oraz zaburzenia czucia w zakresie części czuciowej nerwu łokciowego. Występujące u powódki obrażenia skutkowały rozpoznaniem u niej trwałego uszczerbku na zdrowiu na poziomie 36%.

Powódka na skutek zdarzenia z dnia 4 lipca 2010r. cierpi na zaburzenia stresowe pourazowe związane z wypadkiem komunikacyjnym, które to zaburzenia mają charakter przewlekły. Rokowanie co do całkowitej poprawy w tym zakresie jest niekorzystne, zwłaszcza z powodu utrwalonych uszkodzeń cielesnych, które są skutkiem wypadku. W ocenie biegłego psychiatry powódka winna być objęta wsparciem psychologicznym i terapią. Zdaniem biegłego powstałe u powódki negatywne skutki jakie wystąpiły na skutek wypadku drogowego powodują u niej powstanie długotrwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym na poziomie 8%.

(karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 29, k. 31, opinia biegłych k. 153-154, k.264-267, k. 304-306, k. 360-362, k. 393-394, zeznania powódki oraz świadka L. G. - protokoły z rozpraw: k. 212-217, k. 377-380)

W piśmie z dnia 12 sierpnia 2010 roku pełnomocnik przedstawiciela ustawowego małoletniej powódki zgłosił szkodę osobową w ramach toczącego się postępowania likwidacyjnego. Z uwagi na fakt, iż pojazd sprawcy wypadku posiada ubezpieczenie OC w zakładzie pozwanego roszczenie skierowane zostało z polisy nr (...).

(pismo z dnia 12 sierpnia 2010r. k. 71-72)

Pismem z dnia 30 marca 2011r. oraz z dnia 8 listopada 2010r. pozwany na podstawie postępowania likwidacyjnego uznał roszczenie powódki do kwoty 40.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, która to kwota została pomniejszona o 15% z uwagi na przyczynienie się powódki do zaistniałej kolizji. Finalnie pozwany wypłacił powódce kwotę 34.000,00 zł.

(pismo z dn. 30-03-2011r. k. 95 akt szkody oraz pismo z dn. 8-11-2010r. k. 72)

Zgodnie z opinią z dnia 29 kwietnia 2011r., sporządzoną w toku postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez pozwanego, powódka w wyniku wypadku drogowego z dnia 4 lipca 2010r. doznała 33% uszczerbku na zdrowiu.

(opinia k. 68)

Jak wynika z załączonych do pozwu biletów, oraz faktur wystawionych przez Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej (...) sp. z o.o., łączny koszt dojazdów powódki na zabiegi lecznicze i zabiegów wyniósł 785,64 zł.

(bilety, k. 73-85, dowody wpłat k. 86-87)

Orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w D. zakwalifikował powódkę do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na okres do 31 stycznia 2014r.

(orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 21 stycznia 2011r. k. 39)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wymienionych dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu, także na podstawie zeznań powódki A. G., jak i zeznań świadka L. G., które Sąd uznał za wiarygodne i stanowiące pełnowartościowy materiał dowodowy. Znaczna część okoliczności była pomiędzy stronami bezsporna, i jako taka nie wymagała dowodu (art. 229 k.p.c.). Sąd ustalając wysokość przyznanego zadośćuczynienia wziął pod rozwagę dopuszczone w sprawie opinie biegłych z zakresu chirurgii, ortopedii oraz psychiatrii. Stan zdrowia powódki w ujęciu ortopedycznym Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego sądowego z dnia 4 lutego 2015r., (k. 264-267), w ujęciu chirurgicznym na podstawie opinii biegłego z dnia 22 października 2012r. (k. 153-154, k. 173), w ujęciu psychiatrycznym na podstawie opinii biegłego z dnia 17 czerwca 2015r. (k. 304-306) oraz opinii uzupełniających z dnia 22 października 2015r. oraz z dnia 24 stycznia 2016r. (k. 393-394). Okoliczności zdarzenia Sąd ustalił na podstawie zeznań powódki jak i zeznań świadka L. G., którym Sąd dał wiarę i z których jednoznacznie wynikało, że w wyniku wypadku drogowego, któremu w dniu 4 lipca 2010r. uległa powódka doznała ona szkody niemajątkowej w postaci krzywdy, wynikającej z doznanych cierpień fizycznych i psychicznych.

Nadto Sąd oddalił wniosek pozwanego w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego lekarza psychiatry, zgłoszony w piśmie procesowym z dnia 19 lutego 2016r. (data złożenia pisma w placówce pocztowej), bowiem w ocenie Sądu opinia sporządzona przez biegłego psychiatrę M. W. jest pełna i miarodajna, zaś wniosek ten zmierzał do przedłużenia postępowania w niniejszej sprawie. W zakresie wysokości odszkodowania Sąd oparł się na przedłożonych rachunkach za zabiegi lecznicze oraz na podstawie biletów komunikacji publicznej.

(Pozew k. 1-20) (Odpowiedź na pozew k. 92-98). (Protokoły z rozpraw: k. 212-217, k. 377-380, k. 405-406) (opinia biegłego k. 153-154) (opinia uzupełniająca k. 173). Zeznania powódki k. 215-217 oraz 378-380, świadka L. G. k. 213-215, (bilety, k. 73-85, dowody wpłat k. 86-87)

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie bezsporna była odpowiedzialność pozwanego co do zasady zaś sporna pozostała wysokość zadośćuczynienia i odszkodowania dochodzonego przez powódkę w związku ze zdarzeniem drogowym do którego doszło w dniu 4 lipca 2010r.

Zgodnie z art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia (ubezpieczony). Zgodnie z § 4 tego przepisu uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Do ustalenia pojęcia szkody i zakresu odszkodowania zastosowanie mają przepisy kodeksu cywilnego.

Zgodnie zaś z dyspozycją przepisu art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 ze zm.) odszkodowanie przysługuje, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. W myśl art. 19 ust. 1 wyżej powołanej ustawy, uprawniony do odszkodowania za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu, za którą odpowiedzialność cywilna objęta jest ubezpieczeniem obowiązkowym, może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Przewidziane w powyższym przepisie zadośćuczynienie pieniężne za krzywdę ma na celu skompensowanie poszkodowanemu cierpienie fizycznych i psychicznych. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien z góry wyłożyć sumę potrzebną na koszty leczenia. Dokonując wykładni pojęcia „sumy odpowiedniej” należy stwierdzić, iż pojęcie to w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być – przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego – utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyrok SN z dnia 28 września 2001 r., sygn. akt III CKN 427/00).

Krzywdą wynagradzana zadośćuczynieniem pieniężnym, uregulowanym w art. 445 k.c., jest szkodą niemajątkową. Charakter tej szkody decyduje o jej niewymierności. Przyznanego poszkodowanej zadośćuczynienia nie należy, zatem traktować na zasadzie ekwiwalentności, którą charakteryzuje wynagrodzenie szkody majątkowej. Odpowiedzialność kwoty zadośćuczynienia, o której stanowi art. 445 § 1 k.c., ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, a jednocześnie nie być źródłem wzbogacenia (por. wyrok SN z dnia 9 lutego 2000 roku, Sygn. akt 582/98.).

Na mocy art. 316 § 1 kpc po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd dokonując oceny rozmiaru cierpienia powódki A. G. musiał uwzględnić ich stan na datę orzekania, czyli również te cierpienia mające wpływ na rozmiar krzywdy, które wystąpiły po dacie wniesienia pozwu w toku całego procesu.

Tak więc oceniając rozmiar krzywdy sąd uwzględniając całokształt okoliczności sprawy występujących od daty wypadku do daty wyrokowania zasądził powódce kwotę 42.500,00 zł tytułem zadośćuczynienia, która jest adekwatna do stopnia odczuwalnych dolegliwości bólowych oraz cierpienia psychicznego, i rozmiaru doznanej przez powódkę A. G. krzywdy będącej następstwem zdarzenia do którego doszło w dniu 4 lipca 2010r. Określając wysokość zadośćuczynienia za doznaną krzywdę Sąd uznał za wiarygodne twierdzenia powódki, iż przed zdarzeniem była młodą wysportowaną osobą z konkretnymi planami na przyszłość a skutki wypadku wpłynęły negatywnie na stan psychiczny powódki, gdyż nie może ona wykonywać czynności, które mogła bez problemu wykonywać przed wypadkiem a dodatkowo plany powódki na przyszłość, a mianowicie chęć podjęcia pracy w charakterze żołnierza zawodowego stała się nieosiągalna. Bezsporne jest, że powódka A. G. w wyniku wypadku drogowego, któremu uległa w dniu 4 lipca 2010r. doznała rozległego uszkodzenia ciała, dolegliwości, a tym samym krzywdy w postaci cierpienie fizycznych i psychicznych które biegły z zakresu ortopedii uznał na poziomie 36% trwałego

uszczerbku na zdrowiu, zaś biegły z zakresu chirurgii na poziomie 29% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Sąd ustalając wysokość zadośćuczynienia za doznaną przez powódkę krzywdę miał na uwadze również wnioski jakie wysnuł biegły psychiatra w trakcie przeprowadzonego badania stanu psychicznego powódki oraz wysokość trwałego uszczerbku na poziomie 8%. Rozpoznanie u powódki zaburzenia stresowego pourazowego są dowodem na to jak silnych przeżyć doznała powódka w związku z wypadkiem w którym ucierpiała. Potwierdzeniem tego jest utrzymujący się u powódki lęk związany z jazdą samochodem, utrzymująca się po wypadku bezsenność oraz ból fizyczny związany z doznanymi obrażeniami i przechodzonym procesem leczenia. Konsekwencją takiego stanu rzeczy jest zaprzestanie przez powódkę uprawiania sportów, oraz zaniechanie kontaktów z rówieśnikami.

Nie uszło uwadze Sądu również pogorszenie jakości życia powódki na skutek obrażeń powypadkowych. Trudnością stały się dla niej czynności dnia codziennego, które mogą powodować u powódki dyskomfort oraz wzmacniać frustrację wobec konieczności pomocy ze strony rodziców oraz osób trzecich. Nie ulega wątpliwości, że takie sytuacje nie wpływają korzystnie na proces leczenia, któremu powódka zgodnie z zaleceniem biegłego psychiatry powinna być poddawana.

Nie ulega wątpliwości, że powódka na skutek doznanych obrażeń i wielokrotnych operacji ,ograniczenia ruchomości nadgarstka i stawów palców prawej ręki oraz długotrwałych rehabilitacji nie ma możliwości powrotu do całkowitej sprawności takiej jak ta przed wypadkiem. Pozostały rozległe blizny na skórze ręki ,brzucha i uda prawego zarówno pourazowe jak i pooperacyjne . Ponadto powódce pozostał przykurcz w stawie promieniowo nadgarstkowym oraz zaburzenia czucia w zakresie części czuciowej nerwu łokciowego .Wobec niesprawnej prawej ręki powódka musiała nauczyć się posługiwania się lewą ręką. Jak ustalił Sąd w toku postępowania powódka przed wypadkiem była młoda ucząca się dziewczyną , prowadziła aktywne życie, wykazywała się ponadprzeciętną sprawnością fizyczną, czego potwierdzeniem są uzyskiwane przez nią nagrody, certyfikaty, dyplomy, medale, zwieńczeniem czego było przyznanie stypendium za osiągnięcia sportowe przez Dyrektora szkoły podstawowej do której uczęszczała powódka. Wypadek spowodował u niej konieczność całkowitej zmiany trybu życia, przyzwyczajień, sposobu spędzania wolnego czasu, a także wszelkich ograniczeń związanych z wysportowanym trybem życia jaki prowadziła przed wypadkiem. Ograniczenia ruchowe jakie pozostały u powódki powodują utrudnienia życia codziennego przejawiające się brakiem siły w prawej ręce odczuwaniem bólu podczas zmiany pogody i np. podczas suszenia włosów powódka musi posługiwać się lewą ręką albowiem prawa ręka podczas trzymania w górze traci siłę i opada . Ponadto powódce pozostały duże blizny od dołu pachwiny aż do wcięcia w pasie brzucha a na dłoni przeszczepiony płat jest zimny i jak jest zimno to sinieje .

Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego zgodnie z którym o wysokości zadośćuczynienia powinien decydować rozmiar doznanej krzywdy wyrażony stopniem cierpień fizycznych i psychicznych (uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz. 145, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 40). Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę oprócz procentu uszczerbku na zdrowiu należy także uwzględnić takie czynniki jak: charakter i dolegliwość obrażeń, trwałość następstw powypadkowych (tj. kalectwo, oszpecenie), prognoza na przyszłość, wiek i płeć poszkodowanego, długotrwałość leczenia, postawę sprawcy wypadku a także rodzaj, natężenie i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych (wyrok SN z 10.06.1999r. sygn. akt II UKN 681/98 oraz z 28.06.2005r. sygn. akt I CK 7/05).

Określając wysokość zadośćuczynienia Sąd uznał, iż zasądzona dodatkowo kwota 42500zł złotych łącznie z kwotą 34000 zł wypłaconą przez pozwanego na etapie postępowania likwidacyjnego stanowić będzie rekompensatę za doznane cierpienia i krzywdę, i jest współmierna do poniesionej przez powódkę krzywdy z drugiej jednak strony jest umiarkowana, oparta na obiektywnych i sprawdzalnych kryteriach, przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji powódki.

Orzekając w niniejszej sprawie należało mieć również na względzie wielokrotnie wyrażane przez Sąd Najwyższy stanowisko, iż suma przyznana tytułem zadośćuczynienia musi siłą rzeczy być przybliżonym ekwiwalentem doznanych

cierpień psychicznych i fizycznych.(por. wyrok SN z dnia 28 września 2001 r. III CKN 427/00, LexPolonica Maxima, wyrok SN z dnia 9 lutego 2000 r. III CKN 582/98, LEX nr 52776)

Nie dający się wymierzyć charakter krzywdy sprawia, że ustalenie jej rozmiaru oraz wysokości zadośćuczynienia zależy od oceny sądu. **Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd bierze pod uwagę wszelkie okoliczności mające wpływ na rozmiar krzywdy. Są nimi w szczególności: rozmiar, nasilenie i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalność następstw wypadku (zeszpecenie, kalectwo), trwałość skutków czynu niedozwolonego, rodzaj wykonywanej pracy, prognozy na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową, wiek poszkodowanego i inne czynniki podobnej natury (vide przykładowo uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r. III CZP 37/73 OSNC z 1974 nr 9, poz. 145).**

Dlatego też żądanie przez powódkę A. G. kwoty 50.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia sąd uznał za wygórowane, wobec okoliczność przyczynienia się powódki do powstałej na skutek zdarzenia szkody. Jak wyliczył ubezpieczyciel powódka przyczyniła się do powstałej szkody w wymiarze 15%. Przyczyną ustalenia stopnia przyczynienia się powódki do powstałej szkody było niezapięcie przez nią pasów bezpieczeństwa. Powódka była informowana o podstawie potrącenia i nie kwestionowała przedmiotowej okoliczności. Mając powyższe na względzie, Sąd w pozostałej części powództwo oddalił.

W zakresie wysokości odszkodowania dochodzonego z tytułu kosztów leczenia i dojazdu do placówek medycznych w kwocie 2917,30 zł Sąd uznał jako zasadne zasądzenie kwoty 785,64 zł wobec wykazania jej rachunkami za koszty dojazdu komunikacją publiczną do placówek medycznych i kosztów leczenia k.86,87 ,w pozostałym zakresie powódka nie wykazała jakim poruszała się samochodem o jakiej pojemności silnika ile kilometrów przejechała nie wykazując także jaka była zasadność użycia samochodu zamiast innych środków transportu ,dlatego też żądanie z tytułu kosztów dojazdu do placówek medycznych jako nieudowodnione Sąd oddalił .

Ponadto Sąd oddalił żądanie powódki w przedmiocie ustalenia odpowiedzialności pozwanego wobec powódki za szkody, jakie mogą się ujawnić w przyszłości, będące następstwem wypadku, do którego doszło w dniu 4 lipca 2010r. Powódka nie wykazała, by miała w tym zakresie interes prawny. Wskazać należy, że żądanie takie znajduje swoje oparcie w art. 189 k.p.c., zgodnie z którym powódka może żądać ustalenia przez Sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Pogląd niniejszego Sądu, uznający zasadność wytoczenia wskazanego wyżej powództwa został podzielony również przez Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów - zasada prawna z dnia 17 kwietnia 1970 r. III PZP 34/69 zgodnie z którym „w sprawie o naprawienie szkody wynikłej z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia zasądzenie określonego świadczenia nie wyłącza jednoczesnego ustalenia w sentencji wyroku odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości z tego samego zdarzenia.”

Pogląd ten został podtrzymany także w zmienionym już stanie prawnym (dodanie art. 442¹ § 3 k.c. przez ustawę z dnia 16 lutego 2007 roku, Dz. U. Nr 80, poz. 538) przez uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2009 roku w sprawie o sygnaturze III CZP 2/09, w którym stwierdzono, że pod rządem art. 442¹ § 3 k.c. powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości.”

Jak wynika z przedstawionych wyżej orzeczeń przyjmuje się, iż żądanie ustalenia odpowiedzialności podmiotu za szkody mogące wystąpić w przyszłości uzależnione jest od wykazania istnienia interesu prawnego. W ocenie Sądu powódka w niniejszej sprawie nie miała interesu prawnego w podniesieniu wskazanego wyżej żądania. Powyższe okoliczności uzasadniają oddalenie żądania w zakresie ustalenia odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości, mające związek z wypadkiem, jakeму uległa powódka a jak wynika z opinii biegłych leczenie powódki zostało zakończone i nie będzie wymagała dalszego leczenia w przyszłości ,zalecenia sprowadzają się do okresowego raz na pół roku poddania się zabiegom rehabilitacyjnym aparatu więzadłowo-mięśniowego ręki prawej.k.154

Wobec cofnięcia pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 432,96zł tytułem odszkodowania Sąd na podstawie art. 355§1 k.p.c w zw.z art.203§1 k.p.c umorzył postępowanie w tym zakresie o czym orzekł jak w punkcie III wyroku.

Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 16 września 2010r. do dnia zapłaty zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zgodnie z którym zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia przez poszkodowanego o zaistnieniu szkody. Datę początkową 30- dniowego terminu Sąd przyjął na dzień 16 sierpnia 2010r. gdyż jak wynika z treści pisma pozwanego z dnia 6 grudnia 2010r. (k. 69) w dniu 16 sierpnia 2010r. wpłynęło do pozwanego pisemne roszczenie powódki A. G..

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100.kpc W razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak wyłożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko, co do nieznaczonej części swego żądania albo, gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powódka dochodziła kwoty 52.918 zł a jej roszczenie zostało uwzględnione co do kwoty 43.285,64 zł co oznacza iż wygrała sprawę w tj.w 82% i w takiej to części należy jej się zwrot od pozwanego poniesionych kosztów procesu a przegrała sprawę w 18%, i w takiej to części należy się zwrot pozwanemu poniesionych kosztów procesu .Sąd orzekł o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach na wynagrodzenie biegłych w kwocie $180,18zł + 319,70zł + 95,91zł = 959,79zł \times 82\% = 488,54zł$ nakazując pobrać na rzecz Skarbu Państwa od pozwanego a kwotę pozostałą tj. $959,79zł \times 18\% = 107,24zł$ -nakazując pobrać z zaliczki uiszczonej przez powódkę, stosując odpowiednio przepisy art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2008 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2005, nr 167, poz. 1398 ze zm.). O zwrocie powódce niewykorzystanej zaliczki orzeczono na podstawie z art. 80 ust. 1 i art. 84 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki.